

τοιαύτη εύκολία ἦτον κακὸν, διατί θέλετε σεῖς τώρα νὰ κάμητε, ὅπως χρησιμεύσῃ ἡ ὁδὸς εἰς τὴν Ἀουστρίαν νὰ καταβαίῃ πᾶσαν φορὰν εἰς τὴν Γαλλικὴν περίχωρον μετὰ τὰς παπούτσαις τῆς; Ἐκ νέου αὖθις ὁ Μέτερνιχ καὶ ὁ Καστελερὴς ἤρχισαν νὰ γελοῦσι διὰ τὴν χυδαίαν ἀστειολογίαν τῆς ἐκφράσεώς μου. Ἀλλὰ μὴ δυνάμενοι καὶ οἱ δύο νὰ τὴν καταβάλωσι μετὰ δικαιολογίαν καὶ ὀρθότητα, ἐσιώπησαν καὶ οὕτως ἡ ἐπαρχία Ναυάρας, δι' ἧς διάγεται ἡ ὁδὸς Σαμπιὼν διετηρήθη πρὸς τὸν Βασιλέα τῆς Σαρδηνίας. (Cantù collana storie e Memorie contemporane di Memorie del Regno d'Italia Volume V σελ. 289).

Η ΠΗΓΗ ΤΗΣ ΑΠΟΘΑΝΟΥΣΗΣ

(Ἐκ τῶν τοῦ EUGÈNE PONTIÉ)

Δώδεκα ἢ δεκαπέντε χιλιόμετρα ἀπὸ τῆς Τολώσης ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὁχθῆς τοῦ Γαρούνα, μετὰ τοῦ Muret καὶ τῆς ἀρχαίας πόλεως τῶν Capitouls, βλέπει τις παλαιὸν τινὰ πύργον, μόνον λείψνον ἀνακτόρων κατὰ τὴν ἐπαναστάσιν καταστραφέντα. Ἡ ἀρχοντικὴ οἰκία ἐξηφανίσθη, τὰ δάση μετεμορφώθησαν ἤδη εἰς ἀμπελώνας, εἰς ἀγροὺς ἀραβοσίτου, καὶ ἐκ τῶν λαμπροτήτων τοῦ κήπου μένει μόνον πηγὴ, ἐν ᾗ βλέπει τις θαλασσίαν κόγχην λίαν καλῶς διατηρουμένην.

Οἱ χωρικοὶ δὲ τῶν περιχώρων μεταβαίνουσιν ἐκεῖ, ἵνα προμηθευθῶσιν ὕδωρ κατὰ τοὺς θερινοὺς καύσωνας, καθότι ἡ πηγὴ ἐκείνη καίτοι οὕσα ἐπὶ ὑψώματος οὐδέποτε ξηραίνεται. Ἄλλως τε καὶ αἱ κόραι καὶ οἱ νέοι ἀπυδίδουσιν εἰς τὸ θαυμάσιον ἐκεῖνο ὕδωρ ὑπερφυσικὴν τινὰ ἀρετὴν, ὅτι δηλαδὴ καθιστᾷ τοὺς μνηστῆρας πιστοὺς εἰς τὰς ὑποσχέσεις των.

Διηγεῖνται περὶ τούτου ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ ἱστορίαν, ἣν θ' ἀφηγηθῶμεν καθ' ὅλην αὐτῆς τὴν ἀπλότητα.

Περὶ τὰ τέλη τῆς βασιλείας τοῦ Λουδοβίκου 14ου ἐφόρτα ἐν τῷ σχολείῳ τῆς νομικῆς τῆς Τολώσης νέος μαθητὴς λίαν ἐκτιμώμενος ὑπὸ τῶν καθηγητῶν του, οἵτινες τὸν ἐθεώρουν ὡς τὸ θαῦμα τοῦ σχολείου των. Ὁ Γεώργιος F. de Faudouas, καταγόμενος ἐκ τινος τῶν ἀρχαιοτάτων οἰκογενειῶν τοῦ τόπου καταστραφείσης κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀκρωσεως τοῦ θεσπίσματος τῆς Νάντης ἐγένετο ἀξίος, ἕνεκα τῆς φιλομαθείας του καὶ πρὸ πάντων ἕνεκα τῆς ἱκανότητός του τῆς ὑ-

πολήψεως, ἥς ἦτο τὸ ἀντικείμενον.

Ὁ νέος καὶ ὥρατος μαθητὴς δὲν ἔζη ἐν τούτοις ἐν ἐντελεῖ ἀπομωνώσει, ὡς ἡδύνατό τις νὰ ὑποθέσῃ. Ἡ οἰκογένεια de Catelan ἐντὶμως ἐγνωσμένη ἐν τῷ πολιτικῷ κύκλῳ τῆς Τολώσης, ἐφιλοξένησε τὸν δυστυχῆ ἐκεῖνον ἐξόριστον. Ἀρχὼν τις de Faudouas, ἰσχυρὸς καὶ πλούσιος ἄλλοτε, εἶχε βοηθήσῃ τοὺς Catelan εἰς ἐμπορικὸν κίνδυνον περιπεσόντας, καὶ τὰ τέκνα ἤδη ἐπλήρωνον γενναίως τὸ χρέος τοῦ πατρὸς των.

Ἐζη μόνος, διότι οἱ συμμαθηταὶ του τὸν ἀπεύφηνον ἦτο δὲ διαμαρτυρούμενος, καὶ αἱ θρησκευτικαὶ συζητήσεις ὑπῆρξαν ἀείποτε μακρότεροι εἰς τὰ μεσημβρινὰ ἢ εἰς τὰ βόρεια κράτη.

Ὁ Κύριος de Catelan εἶχε δύο τέκνα ἄρρεν καὶ θῆλυ. Ὁ Πέτρος νέος ἀπερίσκεπτος, ἄφροντις, διήρχετο τὸν καιρὸν του ἐν τῇ ἐξοχῇ, καὶ μόνον ἡδονὴν του ἐθεώρει τὸ κυνήγιον.

Ἡ Μαρία ἦτο μόλις δεκαεξαέτις. ἦτο δὲ αὐτὴ ἡ ὡραιότης καθ' ὅλην τῆς λέξεως τὴν εὐρύτητα. Ὁ Γεώργιος ἐγένετο παιδαγωγὸς τῆς Μαρίας, καὶ τῇ ἐμάθθαιεν ὅτι ἦτο ἀναγκαῖον νὰ διδάσκωνται τότε αἱ εὐγενεῖς οἰκογενεῖαι δεσποινίδες.

Οὕτω παρῆλθεν ἐν ἔτος, καὶ ἡ παρουσία τῆς Μαρίας καθίσταται ἡδὴ ἀνάγκη διὰ τὸν Γεώργιον, ὅστις δὲν ἤθελε ἢ μάλλον δὲν ἡδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τὰ αἰσθήματα τῆς ἀνεκφράστου εὐτυχίας, ἅτινα ἐδοκίμαζεν ὡσάκις ἐπανεβλέπε τὴν δεσποινίδα de Catelan.

Ἐν τούτοις ἡ Μαρία ἐπλησίαζεν εἰς τὸ 17ον ἔτος τῆς ἡλικίας της, ὅτε ἐσπέραν τινὰ εἶπε πρὸς τὸν Γεώργιον:

— Αὖριον εἶναι ἡ ἐπέτειος τῶν γεννεθλίων μου, θὰ μοὶ προσφέρητε ἄρα μίαν ἀνθοδέσμη;

— Ναί; Μαρία, ἀφοῦ μοὶ τὸ ἐπιτρέπετε

— Ὅθεν ἐκλέξατε καλῶς τὰ ἄνθη, γνωρίζετε ὅτι ἐννοῶ τὴν σημασίαν των.

Τὴν ἐπαύριον, ἡ οἰκογενειακὴ ἐορτὴ ὑπῆρξε μεγαλοπρεπεστάτη, καὶ ὁ Γεώργιος κατέστη ὁ ἥρωας αὐτῆς. Τῷ ὄντι ἡ ἀνθοδέσμη του ἐκρίθη ἀξιοθαύμαστος ὑπ' ἐκείνης πρὸς τὴν ὁποίαν προσφέρθη καὶ οἱ στίχοι οὗς ἐπὶ τούτῳ συνέθεσε ἕκαμαν τὸν ex-Capitoul νὰ ἐννοήσῃ τὸν πρὸς τὴν κόρην του ἔρωτα τοῦ νέου.

Ὁ Κύριος de Catelan σφόδρα θυμωθεὶς διέταξε τὸν Γεώργιον ν' ἀναχωρήσῃ, ἡ δὲ Μαρία ἐλειποθήμηνε.

Ἡ λειποθυμία τῆς Μαρίας διήρκεσε πλέον τῆς ὥρας, αἱ πρῶται δὲ λέξεις αὐτῆς συνελθούσης ἦσαν.

— Ποῦ εἶναι ὁ Γεώργιος;

Μετὰ τὴν λειποθυμίαν κατελήφθη ὑπὸ πυρετοῦ, καὶ τὰ συμπτώματα ἐγένοντο τόσον κιν-

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΕΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

ΑΙ. 53.41.46.0045

πᾶσα ἀσχημία. Ἐν δὲ διὰ τῆς βοηθείας τοῦ πνύματος, ψυχαὶ τοιαῦται ἐπιτυγχάνουσι ν' ἀπεικονίζωσι τὴν πραγματικότητα, τοῦτο δὲν πρέπει νὰ ἐξηγητῇται ὡς ποσορρόμενον ἐκ τῆς ἰδιότητος ἦν, ὡς λέγουσιν, ἡ φαντασίᾳ ἔχει τοῦ πλάττειν ἀνύπαρκτα.

Ὅτι ἡ φαντασία συχνὰ παραπλανᾶται καὶ γίνεται πολλάκις μάλιστα ἀχαλίνωτος εἰς τὰς πλάνας τῆς, οὐδεὶς ὁ ἀντιλέγων. Πόθεν ὅμως τοῦτο; Ἄς ἐξετάσωμεν.

Ἡ φαντασία εἶνε ἔξοχον δῶρον τῆς φύσεως, οὗτινος κάμνει καλὴν χρῆσιν ὁ ἄνθρωπος, ὅταν, μετὰ τῆς ἐπιστήμης ὑπηρετεῖ δι' αὐτῆς τὴν ἀλήθειαν. Πᾶσα ἄλλη τῆς φαντασίας χρῆσις, δυνάτον νὰ εἶνε μόνον θελκτικὴ καὶ μέχοι τινὸς ἀβλαβῆς· πέσαν ὅμως ὠρισμένων τινῶν ὁρίων, εἶνε, ὅχι μόνον ἀκυρος, ἀλλὰ καὶ ἐπιβλαβής.

Φαντασίᾳ μὴ ὑπηρετοῦσα τὴν ἀλήθειαν ἢ μὴ ἔχουσα συνοδοιπόρον τὴν ἐπιστήμην, ὁμοιάζει χάρτινον ἀέρον ἢ καὶ ἀερόστατον ἐκτεθημένον εἰς τὴν διάκρισιν τῶν ἀνέμων· διὰ τοῦτο ὅταν δηλ. ἡ φαντασίᾳ βαδίζει μόνη, ὑπόκειται συχνὰ εἰς παρεκτροπὰς γενομένη ἐρμκίον ἢ θῖμα πότε μὲν τοῦτο πότε δ' ἐκείνου τοῦ ρεύματος τῶν ἀνέμων.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ φαντασία κέκτῃται τοῦ προτερήματος τοῦ ἀνυψεῖν τὸν ἄνθρωπον, εἶνε διὰ τὸν κατέχοντα πολὺ ἐπικίνδυνον τὸ δῶρον αὐτό· διότι, ὡς τὸ ἀερόστατον, ὁ ἄνθρωπος, οὕτινος ἡ φαντασία βαδίζει μόνη καὶ χωρὶς πηδάλιον, ὑπόκειται εἰς φοβεράς πτώσεις.

Παραπλινᾶται λοιπὸν ἡ φαντασίᾳ, ἀλλὰ πότες ὅταν δὲν συμβαδίζει μὲ τὴν ἀλήθειαν, στερουμένη δὲ πηδαλίου βιδίζει μόνη· ὅταν δὲ εἰς τοῦτο ἐπιμένη καταντᾷ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ στάδιον τῶν ἀχαλινώτων αὐτῆς πλυνῶν ὅπου συναντᾶται μὲ τὴν πτώσιν τῆς.

Ἡ φαντασία εἶνε μία ἀπὸ τὰς θελκτικοτάτας καὶ ἀπαραιτήτους θεραπεινίδας τῆς ποιήσεως. Εἶνε συστατικὸν, ἀνευ τοῦ ὁποίου ἡ ποιήσις δὲν δύναται νὰ βυδίσῃ, νὰ ζήσῃ. Ἀλλ' ἡ θεραπεινὶς δὲν πρέπει νὰ εὖρη, νὰ ρυμουκῇ, νὰ προηγῇται τῆς βασιλίσσης αὐτῆς ποιήσεως· ἀρκεὶ χάριν τῶν θελγῆτρων τῆς, νὰ συμβαδίζῃ ἂν οὐχὶ νὰ ἔπεται. Ὁμολογουμένως· τὰ ἀδαμάντινα καὶ χρυσὰ στολίδια τῆς Ποιήσεως εἶνε ἡ φαντασία, ἀλλὰ τὰ στολίδια ὡς γνωστὸν δὲν εἶνε ἡ οὐσία, ἡ οὐσία ἀνάγκη νὰ ζητῇται ἄλλου. Ἡ οὐσία ἔγκειται εἰς τὸ βλέμμα τῆς ποιήσεως, τὸ ἔμπειρον βλέμμα αὐτῆς· τὸ βλέμμα ἑαῖνο, ὅπερ, τῇ βοηθείᾳ μὲν τῆς φαντασίας, ἀλλὰ πρὸ πάντων τῇ ὁδῇ γίγῃ ἄλλων ὑψηλῶν ἀρχῶν, διακρίνει ὡς ὀξυδερκεῖα τοῦ Ὁμήρου, θείας δυνάμεις, νόμους ἀντιθέσεων, οὕτινος ὑπὸ τὸ πρόσχημα θεοτήτων, οὐχὶ ἀδυσίμως ἢ ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε συμπτᾶττουσι μετὰ τῶν

θνητῶν, ἀλλ' ὑπείκοντες εἰς ἀρχὰς διευκρινηθείσας κατόπιν καὶ ὑπὸ ἄλλοιαν ἔποψιν θεωρουμένας σήμερον. Διεισδύει, ὡς ἡ μεγαλοφυΐα τοῦ Δάντου εἰς τὸ ζῆφρον βυτίλειον τοῦ Ἀδου, σταματᾷ, φρικτᾷ, πρὸ τῶν ἀτελευτήτων βυσάνων, τὰ ὁποῖα ἀνακαλύπτει ἐν τῇ Κολάσει· διέρχεται διὰ τοῦ καθαρθηρίου καὶ συναντᾶται μετὰ τῶν ἐναρέτων ἐν τῷ Παράδεισῳ. Δὲν μένει ἀπαθὲς τὸ θεῖον τῆς Ποιήσεως βλέμμα, οὐδ' ἀμελῶς διέρχεται· πρὸ τοῦ κεκρυμμένου θησαυροῦ, ὃν ἐγκλείει ἡ εὐγενὴς ψυχὴ τῆς Ἀντιγίνης. Δικαρίνει, ὡς ὁ Σαίξπηρ, τὸ μεγαλεῖον τοῦ ἠθικοῦ κόσμου καὶ τὴν φρικτῶν ἀντιθέσιν, ἣν πρὸς τὴν ἀρετὴν ἔχει ἡ φοβερά φύσις τῶν κακούργων ψυχῶν. Ἐξετάζει, ὡς ὁ Βίκτωρ Οὐγκώ, τὰς βαθμίδας τῆς κοινωνικῆς καταστάσεως τοῦ ἀνθρώπου, τὰς ψυχικὰς αὐτοῦ ὁρμάς καὶ τὰς διαθέσεις. Ὁμιλεῖ μὲ τὴν φύσιν ὡς ὁ Πετράρχης. Ἰσταται ὡς τὸ μελλγχολικὸν βλέμμα τοῦ Βύρωνος πλήρης θαυμασμοῦ πρὸ τοῦ μεγαλείου τῆς φύσεως καὶ ὠπλισμένον δι' εἰρωνεῖας προχωρεῖ καὶ, τῇ συνδρομῇ τῆς φαντασίας, ἀνευρίσκει καὶ διαστέλλει τὴν κινδηλίαν ἀπὸ τῆς ἀγνότητος. Διανοίγει νέους ὁρίζοντας ὡς ὁ Γκαῖτε.

Εἰς ὅλας αὐτάς τὰς ἐκδρομὰς τῆς Ποιήσεως ἡ φαντασία βοηθεῖ ὡς πιστὴ καὶ καταλληλοτάτη θεραπεινίς. Πλάττει ἀλλὰ δὲν πλάττει ἀνύπαρκτα. Ἀντλεῖ, ἀλλὰ δὲν ἀντλεῖ ἐκ τοῦ ἀέρος, ἀντλεῖ ἐκ τῆς πραγματικότητος.

(1885)

ΠΑΝΟΣ ΙΩΝΑΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΑΠΦΩ

Ὅταν κοντὰ σου ὁ νοὺς μου τὸν τηρεῖ,

Ὅπως τὸ γέλοιο τῶμορφο θαυμάζει,

Τὰ λόγια, τὸ τρυγούδι σου ἀγροικαί!

Ἐμὲ σπαραζει

Ἡ καρδιὰ μὲς τὰ στήθη Νὰ κυττάξω

Νὰ εἶς ὅδ' ἔτσι μοῦ σβύνεται ἡ λαλιὰ μου

Στὰ χεῖλη, καὶ τὸ βόγκω θὰ βυστάξω

Στὰ κάρφρα μου

Τὸ φάντασμα τοῦ γλέπω συγχισμένα

Ἐξυπνὰ ὁμπρὸς στὸ φῶς μου νὰ γυρίζῃ,

Καὶ τ' αὐτιά μου σημαίνουν ξαφνισμένα,

Τὸ αἷμα μου φλοιίζει.

Μὲ ὅβι σὰ χορτὰ μαρμαίνο,

Ἰδρωμένη πηγὼν, καὶ τὸ σῶμα

Συχνὰ τρέμει, λαίπαθου μῶ, πεθαίνω,

Καὶ ζῶ ἐκείνω

Γ. Τ. ΒΡΕΤΟΣ

ΕΔΩ ΚΑΙ ΕΚΕΙ

Υπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον εἰς τὴν τελευταίαν σελίδα τῆς «Κυψέλης», ἀπὸ τοῦδε θὰ δημοσιεύωμεν εἰδήσεις φιλολογικὰς, γραμματολογικὰς καὶ ἱστορικὰς, ἰδίως περὶ Ζακύνθου.

* *

Ἐπειδὴ ἐπολλαπλασιάζοντο ὁσημέραι ἐνταῦθα αἱ ἐκκλησίαι καὶ ἦτο οὕτως ἀδύνατον νὰ διατηρηθῇ ἡ πρέπουσα ἀξιοπρέπεια (*alli requisiti necessari alla loro decenza et decoro*), ὁ Προβλεπτής τῆς θαλάσσης Φραγκίσκος Γρυμάνης, διὰ διατάξεως 28 Φεβρουαρίου 1705, ἀπηγόρευσε τὴν οἰκοδομὴν νέας ἐκκλησίας ἀνευ προηγουμένης ἀδείας τῆς Γερουσίας, ἐπὶ ποινῇ 500 δουκάτων εἰς τὸν ἱερέα, ὅστις ἤθελε τὴν ἐγκαινιάσει καὶ μεγαλειτέρας ποινὰς εἰς τὸν ἰδιοκτήτην.

* *

Εἰς τὸ τὸ βιβλίον Α'. τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Δημητρίου τοῦ Κόλα σελ. 176 ἀναγινώσκονται τὰ ἐξῆς: «1757 Δεκεμβρίου πρῶτη ἕκαμα ἓνα κόνισμα μεγάλο τὸν ἅγιον Ἰωάννην τὸν Δημασκηδὸν καὶ τὴν ἁγίαν Βαρβάρα καὶ τὸ ἱστῶρησε ὁ Νικόλαος Κουτούζης μὲ τὴν ἀσηστέντζα τοῦ Δασκάλου τοῦ Δοξαρᾶ καὶ τοῦ ἔδωκα τρία τζεκήνια τοῦ Κουτούζη».

Ἐκ τῆς σημειώσεως ταύτης μανθάνομεν α) ὅτι εἶνε ψευδὴς ἡ διάδοσις ὅτι αἱ δύο ἄνω εἰκόνες εἶνε ἔργον τοῦ Νικολάου Δοξαρᾶ, καὶ β) ὅτι ὁ Κουτούζης ὑπῆρξε μαθητὴς καὶ τοῦ Δοξαρᾶ, ὅπερ ἦτο ἄγνωστον εἰς ἡμᾶς ὅταν τὸν Κουτούζην ἐσκιαγραφῆσαμεν.

* *

Σειρὰ τῶν συνεδριάσεων τοῦ Συμβουλίου Ζακύνθου ἐπὶ Ἐνετοκρατίας σώζεται πλήρης εἰς τὸ ἐνταῦθα Ἀρχαιοφυλακεῖον, μόνον εἰς τινὰ βιβλία τὸ περιχάλυμμα εἶνε κατεστραμμένον καὶ εἰς τινὰ λείπουν καὶ τὰ ἐξώφυλλα. Τὸ περιχάλυμμα ἦτον ἐκ περγαμινῆς ἢ δέρματος, ἔχον καὶ οἰκόσημον ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ. Εἰς τὴν πρώτην σελίδα ὑπάρχει εἰ-

κὼν ἐκ χαλκογραφίας παριστάνουσα τὴν γέννησιν τοῦ Προδρόμου Ἰωάννου τότε τῆς Νήσου προστάτου ἔχουσα δὲ περίξ καὶ κόσμημα εἶνε αἱ ἐξῆς ἐπιγραφαί: ἑλληνιστὶ

Η ΕΝΔΟΞΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΖΑΚΥΝΘΟΥ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ ΠΡΟΣΤΑΤΟΥ ΛΑΤΙΝΙΣΤΙ δὲ Gloriosa Praecursoris Nativitas, Zacynthis Comunitatis Patroni, εἰς δὲ τὸ κάτωθεν μέρος Clara Zacynthos.

Σ. ΔΕ Β.

Ἡ «Νέα Ἐφημερίς» ἐδημοσίευσεν τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον τοῦ ποιητοῦ Βηλαρᾶ ποιημάτων.

Ἐπηγραμα εἰς τὸ καστρὸ τῆς χημκρας που λεγετε Πανορμο

Σηψτε τες πλορες θαλασπορη ξενη
Θαλασα μες το πανορμο θημος ανιμου σβενη
Κι αυτο που τορα βλεπετε στη μπαλαμου σαν ασρο
Ηνε της νηκης τροπεο αστροποβολο καστρο.
Νηραδες χημαρηοτητες ταναστησαν με ζηλο
Αφηλο προς τους αφηλους κε προς τους φηλους φηλο
Μ' εγνορισ' ὁ Φκεθοντα: μ' ηχε πκληουθ ο Πηρος
Αλης ο προτος με κρατη τεπελενηοτης Ηρος
Αφεντης πληρεξουσιος στις Ηπηρος τα μερη
κε στρατηγος ασηνκρητος με το σπαθη στο χερη
Πεντε μηρηδες στρατευμα κρατη στον ορησμο του
αγρηπνος παντα κ'αφοδος εναντηα στον οχτρο του
Στα Γιαννηα αναπαθετε τ' αντηροτατο ληονταρη
της Αθηνας το γενημα κ' αναθρεμα του Αρη
1814 τες 5 φλεβαρηου

— Μετατεθέντος τοῦ λῖαν ἱκανοῦ καὶ δραστηρίου καθηγ. κ. Ὁθωνος Ρέντζου εἰς τὸ ἐν Λαρίσση Β. Γυμνάσιον, διευθύνει ἀπὸ τοῦ φυλλαδίου τούτου τὴν «Κυψέλην» ὁ κ. Σπυρ. Δε Βιάζης.

ΔΙΑ ΣΤΙΧΟΥΡΓΟΝ

Ἐνας παίνει τὸν ἄνθρωπον γιὰ τὰ ἑλεγειακὰ του,
Ἄλλος σοῦ λέει πῶς προτιμᾷ πολὺ τὰ ἑρωτικά του.
Ἄλλ' εἰς τὸ εἶδος, ποῦ κανεῖς δὲν τὸν πλησιάζει ἄλλος,
Εἶνε, γιὰ μέ, τὸ κλέφτικόν· ἐκεῖνο εἶνε μέγας.

ΤΑΚΙΝΘΟΣ.